

Prædiken Seksagesima

v/ Beth Marie Larsen Hagemann

Vil I rejse jer og høre dette hellige evangelium af evangelisten Markus:

Markus-evangeliet, kapitel 4, vers 26-32:

Korsvar:

Jesus sagde: Med Guds rige er det ligesom med en mand, der har tilsået jorden; han sover og står op, nat og dag, og kornet spirer og vokser, uden at han ved hvordan. Af sig selv giver jorden afgrøde, først strå, så aks, så fuld kerne i akset. Men når kornet er modent, går han straks i gang med seglen, for høsten er inde.

Og han sagde: Hvad skal vi sammenligne Guds rige med? Hvilken lignelse skal vi bruge om det?

Det er ligesom et sennepsfrø: Når det kommer i jorden, er det mindre end alle andre frø på jorden, men når det er sået, vokset det op og bliver større end alle andre planter og får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge.”

Amen

Prædiken

Jesus taler om Guds rige. Hvad er det? Guds rige er selve kristendommen i dens kerne, dvs. selve det personlige fællesskab med Jesus Kristus. Hvad sker der dér? Hvad oplever vi der? Det er det, Jesus taler om her i de to lignelser om landmanden og sennepsfrøet.

Sennepsplanten illustrerer kristendommens vækst, og landmanden illustrerer forskellen på Guds kraft og menneskers kraft. Lad os først se på historien om landmanden. I kristendommen har vi troende en opgave. Jesus sammenligner denne opgave med landmandens opgave. Han sår kornet. Kornet er et billede på Guds ord. Guds ord er kristendommens budskab, som det står i Bibelen. Den kristne kirkes eneste eksistensberettigelse er at sprede Guds ord, Bibelens budskab. Kirken har mange andre opgaver såsom at hjælpe nødlidende osv., men hovedopgaven er at sprede Guds ord. Den dag, kirken ikke længere vil det, begynder den at dø ud.

Jesus lærer os, at det budskab, han har givet os, det budskab, som vi skal sprede, er langt større og stærkere end os. Vores opgave er at være med til at sprede det, men virkningen er langt større end vores indsats. Vi er med i noget, som er større end os selv. Vi har fået

en gave, som er større end os selv. Det er Guds ord, det er det glædelige budskab om Jesus.

Dette budskab har en kraft, som vi hverken kan forstå eller planlægge. Jesu ord er så stærke, at de virker i kraft af sig selv, og det gør de, også når vi sover. Når vi har spredt hans ord, så virker det, ikke i kraft af os, men i kraft af sig selv, i kraft af ham, som har sagt det, nemlig Jesus selv. Dette budskab kan ligge og arbejde i et menneske i lang tid, og der kan se ske det, at det endelig en dag bryder igennem – vokser til og sætter frugt – sennepsfrøen vokser, et symbol på troen. Og når det sker, så får menigheden lov til at høste på den måde, at dette nye troende menneske kommer med i fællesskabet.

En gang besøgte Jesus og disciplene en samaritansk landsby. Der møder Jesus en kvinde ude ved brønden, der ligger lige uden for byen. De kommer til at tale sammen, og hun kommer til at tro på ham. Bagefter fortæller hun om Jesus til hele landsbyen, og alle går de ud til Jesus og lærer ham at kende og kommer også til at tro på ham. Og så siger han til disciplene: Luk jeres øjne op, se ud over markerne, de er hvide til høst. Han siger også: Jeg har sendt jer ud for at høste det, I ikke har slidt med. Andre har slidt, og I nyder godt af deres slid.

Her taler Jesus om at høste. Han taler om det på samme måde som i lignelsen her.

Hvem der tidligere har forkyndt for samaritanerne, ved vi ikke. Måske tænker Jesus på profeterne i Det gamle Testamente, som jo netop forkyndte for både samaritanere og jøder, dvs. Israels folk i Samaria og Israels folk i Jerusalem.

Jesus siger også i denne sammenhæng, at her er det ordsprog sandt: Én sår, og en anden høster. Profeterne såede, og Jesu disciple får lov at byde disse samaritanere med i fællesskabet om troen på Jesus.

Her i den korte lignelse om bonden og kornet er det den samme, der sår og høster.

Disse to forhold vil jeg give nogle eksempler på.

F.eks. kan en præst opleve, at han har undervist en konfirmand, som så sidenhen begynder at gå i kirke. Han såede Guds ord i konfirmandundervisningen, og – måske længe efter – oplevede han høsten, da den gamle konfirmand begyndte at gå i kirke.

Andre af mine kollegaer kan opleve, at de forkynder det kristne budskab i kirken ved julegudstjenesten eller ved en bisættelse, men de ser ikke så mange folk igen i kirken. Først længe efter, måske når livskrisen banker på, har de behov for kirken eller præsten, og det er så fint, for så er vi her.

Som vores biskop fortalte: Da hun var i Nordjylland helt ude ved Vesterhavet for ikke så længe siden, og hun spurgte en gammel fisker hvorfor der ikke kom så mange i kirke mere: så sagde han: vi har fået motor.

I de sidste mange år har der været mange kristne missionærer fx i de muslimske lande. De har bygget skoler og hospitaler og drevet dem, men næsten ingen blev døbt. De fleste af missionærerne døde uden at opleve resultater af deres arbejde. Derimod er der sket utrolige ting i de sidste tyve år. Siden år 2000 er flere millioner muslimer gået over til kristendommen og har ladet sig døbe. Her er det ord sandt: Én sår, og en anden høster.

Her hjemme i Skandinavien strømmer folk ikke til i millionvis. Alligevel oplever vi også her, at mennesker kommer til tro. Vi oplever, at Guds ord er meget stærkere end både præsten og alle kirkegængerne. Pludselig sker der noget. Et menneske begynder at tro og gå i kirke. Guds ord bærer frugt. Vi kan ikke forklare det, men bare undrende konstatere, hvad der sker, og sige Gud tak og byde folk velkomne i kirken og snakke med dem og besøge dem.

Alt står og falder med Guds ord. Derfor er det så vigtigt, at vi bliver ved at holde os til Guds ord. Når de troende holder sig til Guds ord i tro og bøn, så er vi Guds medarbejdere og arbejder med det stærkeste, der findes, nemlig Guds ord. Vi skal ikke være forsagte og skamme os over budskabet, men forkynde det med frimodighed. Så vil det gøre sin virkning. Så vil kirken overleve og få fremgang – også selv om den er i modgang.

Det diskuteres for tiden, om vi skal lave ritualerne om. Der er så meget folk ikke forstår, indvender man. Og hvis det bare drejer sig om at erstatte et gammelt uforståeligt ord, med et andet ord, som folk forstår i dag, så er det helt uproblematisk. Men hvis det drejer sig om et guddommeligt under, som ingen af sig selv kan forstå, uden Gud griber ind, så skal der ikke ændres noget. Det kristne budskab kan vi først stole på, når Gud ånder troen ind i os. Gud må åbne vores forstand, hvis vi skal forstå noget som helst af det. Vi behøver ikke Helligånden for at forstå, at Jesus blev født i Betlehem, men at han er verdens frelser, og at vi er syndere, der trænger til frelse, det forstår vi intet af, før Gud lader os opleve det.

Som troende og præster må vi bøje os for, at Guds ord går over vores forstand og kan udføre ting, som vi ikke kan.

Det allervigtigste er, at vi bruger Guds ord til vores egen personlige opbyggelse. Vores tro skal have næring. Den skal have noget at leve af. Derfor er det vigtigt, at vi selv bruger tid på Guds ord. Ellers svækkes vort trosliv og tørrer måske helt ud.

Vi kan læse i Bibelen, eller kommer her i kirken og høre teksterne og vi kan bede, på den måde vil vi få troen ind i os. Det drejer sig ikke om, at vi skal have beviser for Gud eller

Jesus, men om, at vi lytter til Guds stemme og kærlige tale. Den har mægtige virkninger på vores sjæl. Det går ikke altid stille af. Når vi lytter til Kristus, taler han ikke kun om syndsforladelse eller tilgivelse, men også om et helligt liv i tro og gode gerninger. Han afslører ting, der skal rettes i vort liv. Måske minder han os om, at vi skal have noget bragt i orden i forholdet til et andet menneske.

Og modsat, når vi er tynget af et eller andet, så giver Guds ord os opmuntring og viser vejen frem. Når vi har svært ved at tro så opmuntrer Guds ord os også. Når vi lytter til Kristus, lytter vi til visdom.

Mens landmanden undrende ser til, vokser kornet af sig selv. Mens vi troende ser til, gør Gud sine mægtige gerninger gennem Bibelens ord.

Derfor sammenligner Jesus også Guds rige med et sennepsfrø. Det er meget småt, omkring en millimeter i tværsnit, og man skal bruge 800 frø for at fremstille et gram sennep. Derimod er det en meget livskraftig plante, der ikke vokser så meget i højden som et bøgetræ, som regel bliver sennepsplanten kun omkring halvanden meter, men til gengæld vokser den i bredden. Planten breder sig, så der til sidst ikke er et sted, hvor den ikke findes, og passer man ikke på, breder den sig ind på markerne og overtrumfer kornet.

Sådan breder den kristne tro sig i verden. Det begyndte med Jesus, der var søn af en tømrer, og han udvalgte nogle fiskere, en tolder og andre, som fulgte ham. I dag tilhører omkring 32 % af verdens befolkning den kristne kirke, og fra 1970-2000 kom der 69.000 nye kristne til hver dag. Fra 2000-2018 var det 79.000 nye kristne pr. dag i gennemsnit. En stor del af denne vækst, nok den største, er biologisk vækst, altså børn født i kristne hjem, men også mange voksne kommer til. Tallene er overvældende og viser, at Jesu ord til fulde er gået i opfyldelse.

Alligevel er der ikke tale om en kirkelig sejrsmarch. I Afrika og Asien, hvor folk går meget i kirke, og hvor væksten er stor, dér er der også megen åndelig forvirring og magtkampe i mange af kirkerne indadtil, ligesom der også et stort pres udefra, og det kan give sig udtryk i chikane og direkte forfølgelse med kirkeafbrændinger, fængslinger, tortur og mord. Kirkens vækst er ikke noget paradisisk triumftog. Kirkens vækst er opnået under store omkostninger, hvor mennesker slider i det og sætter deres sikkerhed på spil. Seneste nyt fra Kina er forbud mod kristne begravelser.

Jesus har døbt os og ført os ind i en bevægelse med mægtige, guddommelige kræfter, men samtidig er der også andre kræfter på spil, dels vores egen egoisme, dels andres. Det er vilkårene. Igennem mange trængsler skal vi gå ind i Guds rige (ApG 14,22). Men giv ikke op, mist ikke modet. Kristus vil hjælpe os gennem det alt sammen og føre os hjem

Prædiken 20-2-22 Græshave 9.30 og Vestenskov 11

til Guds herlighed og den evige glæde hos ham. Og undervejs oplever vi Guds store underer, når vi får lov at byde nye troende velkomne i fællesskabet.

Amen